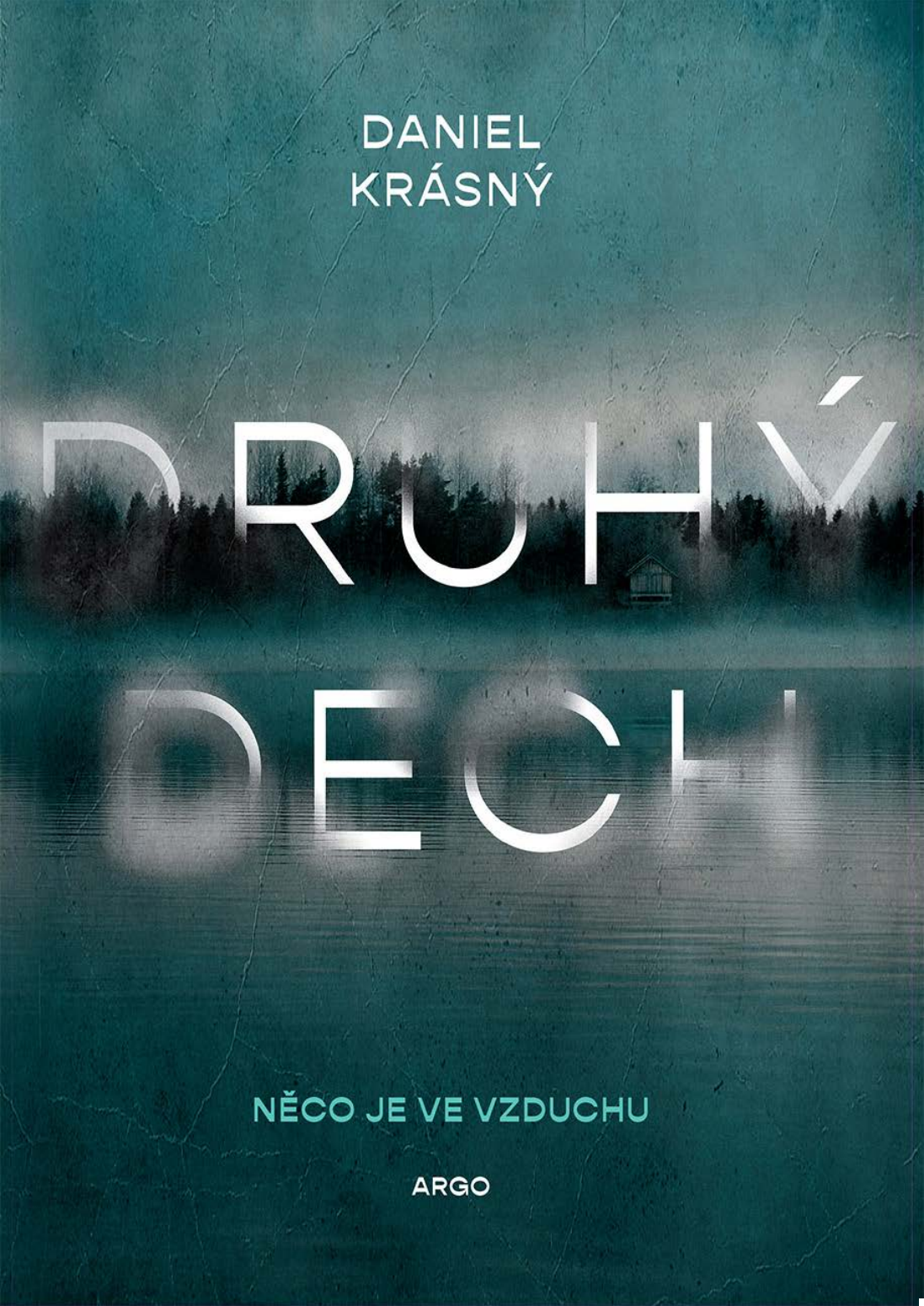

DANIEL
KRÁSNÝ

The background of the poster is a dark, teal-colored landscape. In the middle ground, there is a dense forest of evergreen trees. A small, light-colored cabin with a gabled roof is visible among the trees, slightly to the right of the center. The entire scene is reflected in a calm body of water in the foreground, creating a symmetrical effect. The title 'DRUHÝ DECH' is written in large, white, sans-serif capital letters, with the 'Y' in 'DRUHÝ' having a small accent mark. The text is positioned across the middle of the image, partially overlapping the forest and the water.

DRUHÝ DECH

NĚCO JE VE VZDUCHU

ARGO

DANIEL KRÁSNÝ

DRUHÝ DECH

DANIEL KRÁSNÝ

DRUHÝ
DECH

ARGO

Anežce. Navěky.

KAPITOLA 1

ŠTRONZO

Dvacátého pátého srpna roku 2022, ve 14 hodin 39 minut, došel Adolfu Majerovi dech.

Stalo se tak v zasedačce firmy *Čokoládový křup*: největšího výrobce snídaňových lupínků v Česku. Adolf Majer stál. Jako jediný. Za ním prezentační plátno, před ním patnáct upřených pohledů. Na levé straně stolu seděli jeho lidé, napravo zástupci klienta. *Křupani*, jak je před příchodem žoviálně nazval zrzavý kreativec Tomáš, snaživý blbec, který mu pil krev.

Ticho.

Už dobrých deset vteřin.

Adolf mlčky civěl, za ním jeden ze slajdů jeho macaté prezentace. Ve zpoceně ruce žmoulal klikátko na přepínání obrázků. V ústech měl sucho a v krku úzko, jako by se mu v něm nezaseknul pouze knedlík, ale rovnou i zelí a výpečky. I poslední dva *Křupani* – vrásčitá lady v kalhotovém kostýmku s tečkovanou sponkou a třicátník s napomádaným ježkem a barevnými ponožkami – zvedli oči od jablečných laptopů a zahryzli je do Adolfa.

Ten se nezmohl na pohyb.

Jako kdyby hrál stupidní dětskou hru a někdo zakřičel: *štronzo!*

Pak se jeho tělo začalo třást. *Mozková mrtvice*, pomyslel si zprvu, *určitě mi padá koutek. Nebrní mě ruka? Honem, udělej něco! Odkášlej si. Napij se. Nemůže být tak těžký natáhnout ruku a vzít si sklenici TÁMHLETÝ vody.*

Nic.

Paralýza.

„Je vám dobře, pane Majere?“ zeptala se paní se sponkou.

„Dolfe?“ K ochromenému Adolfovi přistoupila elegantní blondýna, account manažerka Petra Tesařová, jedna z nejmilejších osob, které v životě poznal. Letos se do práce vrátila po mateřské a dva roky toho, čemu podlí lidé přezdívali „dovolená“, její charakter ještě zvláčnil. Petra byla anděl. Šik mikádo jí zasahovalo přes jasně zelené oči. Na schůzky chodívala v saku a pod něj si oblékala trička s legračními průpovídkami. Ten den to byl nápis: UDRŽUJU SE MLADÁ PŘEDSTÍRÁNÍM, ŽE MILUJU TIKTOK. Dokázala za každých okolností zachovávat klid, což se při práci v agentuře rovnalo výkonu, jaký podal Al Pacino v *Psím odpovědní*.

Naklonila se k Adolfovi. Příjemně voněla dřevitým parfémem.

„Co ti je? Je ti špatně? Pojď, posad se.“

Její medový hlas osvobodil Adolfa z pout. Cítil, jak se mu vzduch pomalu vrací do plic. „Ať to dořekne Tomáš, já musím jít,“ špitl Petře do ucha. Přikývla a zářivě se usmála na přihlížející *Křupany*.

„Omlouvám se,“ špitl ještě Adolf, když odcházel pryč ze zasedačky, dáváje pozor, aby nezakopl o roztahané kabely vedoucí z laptopů do zásuvek. Nerozloučil se.

Než za sebou zavřel, zaslechl Petru, jak nonšalantně zahrává do autu uplynulou minutu trapnosti: „Vážení, promiňte. Našemu kreativnímu řediteli, panu Majerovi, se udělalo nevolno. Poprosím proto našeho stratéga Tomáše Jančíka, aby se zhostil prezentace naší koncepce...“

Nevolno.

Adolfu Majerovi se udělalo nevolno.

* * *

V chodbách *Čokoládového křupu* se to hemžilo lidmi. Upravení mladíci si odnášeli plastové krabičky s obědem do svých ajnclíků, jejich kolegyně s mírami modelek se předháněly v délce podpatků. Adolf Majer se jim nedíval do očí. Intuitivně pátral po pánských toaletách. Našel, rovnou zaplul do jedné z kabelek a zacvaknul západku.

Teprve tehdy se pořádně nadechl.

Co to bylo? zeptal se sám sebe v duchu.

Kreativním ředitelem *Cravenu* byl déle než deset let a nikdy se mu nic podobného nestalo. Tři roky nazpět mu jen pár minut před důležitou

schůzkou čtyřikrát volal táta. Táta. Čtyřikrát za sebou. Ten chlap, který používal svůj prehistorický mobilní telefon nanejvýš jako těžítka. *Jde o matku* – nechal tenkrát synovi strohou esemesku. Adolfova máma tehdy ležela na jednotce intenzivní péče po několikáté operaci karcinomu tlustého střeva. I s tímhle vědomím dokázal Adolf Majer hodinu tlumočit klientovi své nápady a pak další hodinu šarmantně čelit všetečným otázkám paní nákupčí. To výběrové řízení tenkrát *Craven* vyhrál. Adolfova máma to štěstí neměla.

V kabině ze sebe Adolf strhal košili, sklopil záchodové sedátko a dřepnul si. Bylo mu vedro. Než z kapsy džín vytáhl telefon, vykasal si zastrčené tričko. Když odblokoval displej a zapnul instagram, doprovodilo ho vlastní srdce zuřivým staccatem.

Načítání.

Nenáviděl instagram. Ne-ná-vi-děl. Byl na něm pořád a o to víc ho nesnášel. Zhlédl první příspěvek na zdi a vrchní lištu stories. Nic nového. Nic zajímavého.

Uf.

Ten status – bezprostřední příčinu jeho štronza – si Adolf Majer přečetl ráno u snídaně. Velkolepý to trailer k jeho filmové biografii, která by se klidně mohla jmenovat *Totálně zkurvené čtyři měsíce Adolfa Majera*. Než na něj vybafnul, bylo jeho ráno vcelku obstojné. Dobře se vyspal i bez neuroly. Vstal sám, pár minut před budíkem, v sedm ráno. Nemyslel na ni. Kafe mu chutnalo. Pocukrované švýcarky taky. Za oknem se klubalo nádherné počasí. Žvýkal sladkou buchtu, popíjel kávu, ranní slunce mu svítilo do očí, jenže pak otevřel instagram a našel na něm TEN příspěvek.

Instagramová uživatelka @johankazparku byla jeho manželka Johana Majerová. Měla sedm set padesát osm tisíc followerů a už čtyři měsíce jiný život. Zatímco Adolf trávil čtvrtedni poledne zpocený na veřejné toaletě, ona si zrovna se svým novým šamstrem – vousatým svalovcem @lukasjefit – užívala odpočinku na Maledivách.

Na ty čtyři měsíce – i na to, co jim předcházelo – v příběhu ještě dojde.

Tenhle její dovolenkový týden byl ale pro Adolfa obzvlášť bolavý.

Zaprvé – nikdy si nepřipadal tak sám, jako když na instagramu přehlížel exotické dovolené ženy, s nímž ještě donedávna sdílel svoji každodennost. Koktejly s ovocem na pláži, talíře s krevetami, labutě z ručníků a kila opalovacího krému z placeného partnerství.

Zadruhé – Johana vypadala jako svá vlastní kopie z roku 2015. Břišní svaly měla vysekané dlátem, kůže opálenou dohněda. A především: usmívala se. A on měl na ten její úsměv hlad. Vypadala skvěle. Sexy. Obzvláště pak na jedné fotce, kde v temně modrých bikinách stála na skále, vlasy zmáčené vodou, a v ruce šátek, který se jí přímořský vítr snažil vzít. Ten příspěvek měl popisek: **Odolávám živlům – marně.** A odolávat se jim zhruba stejně úspěšně snažil i Adolf. V uplynulých dnech si tu fotku otevřel snad tisíckrát. Zvětšoval si ji. Při pohledu na ni se mu břicho stahovalo tak mocně, jako by kořenem slova žaludek byl „žal“ ... a taky mu způsobovala skálopevnou erekci.

Zatřetí – všechny ty jejich polibky. Ten blbej fitnessák byl Barbiin Ken. V manželčiných stories viděl Adolf jeho bradavky snad víckrát než ty své za celý život. Společná selfie, pusy na tvář, rohy z ukazováčku a prsteníčku. Adolf vůči němu necítil zášť. Prostě to nechápal. Ten chlap byl tak jiný. Jako kdyby někdo vyhodil scenáristu jeho vlastního života a najal nového, který přepsal charakter Johany Majerové a zahodil léta formovaný vývoj. Jen tak. Cvaknutím propisky.

Adolfův tep se konečně zklidnil. Ještě jednou otevřel a zavřel instagram, ale na profilu @johankazparku od rána nepřibýlo nic. Mobil se mu v ruce rozvibroval tak náhle, až se vylekal.

Whatsapp.

Petra (15:01)

Jsi v pohodě, Dolfe? Nepotřebuješ něco?

Adolf namísto odpovědi vstal a spláchnul, ačkoliv nevykonal potřebu. Rozrazil dveře kabinky a vstříc prudkému světlu zavrával. Celý den nic nepil. Přistoupil k umyvadlu a několikrát si lóknul vody z dlani. Pak si prohlédl svůj odraz v klinicky čistém zrcadle. Křídově bílá kůže nebyla důsledkem nízkého tlaku. Byl odjakživa bledý. Kdyby se místo toho legračního svalovce válel s manželkou na Maledivách on, schovával by se nejspíš pod slunečníkem a odbíjel Johaniny narážky: *Takhle se nikdy neopálíš a nikdo ti neuvěří, žeš byl u moře.* Adolf Majer se opaloval zásadně doruda.

Bylo mu čerstvých devětatřicet, ale *Totálně zkurvené čtyři měsíce* mu ve tváři přidávaly dalších pět. Taky měl sedm kilo dole. Na tvářích mu

nehezky vystupovaly lícni kosti. Tu trochu tuku ale aby spral čert: to hlavní, co se v obličejí proměnilo, byly oči. Lidi mu vždycky říkali, že se jima na svět směje. Že disponuje tím vzácným pohledem plným neutuchajícího pobavení. Ten výraz mu v životě mnohokrát přišel vhod. Třeba ve chvílích, kdy musel okouzlovat klienty, zatímco mu v nemocnici umírala matka. Teď na něj ale ze zrcadla hleděl hrbící se muž s rašícími šedinami, který vypadal všelijak, ale rozhodně ne pobaveně.

Vrátit se do zasedačky už nemohl.

Ani nechtěl.

Jeho koncept stál beztak za pendrek. Stejně jako všechny ostatní, na něž poslední čtyři měsíce sáhl. Hlava si jela své. A skrze všechny Johany a Lukáše neměla dostatečné kapacity pro pracovní virtuozitu. Všemi jeho nápady se proplétaly chmury jako povijnice nachové. *Craven* v poslední době prohrál už třetí výběrové řízení a s *Čokoládovým křupem* měl nakročeno ke čtvrtému fiasku v řadě. Dva ze čtyř tendrů navíc byly obhajoby. *Craven* tak nejenže nezískal nové klienty: dokonce o dva staré přišel.

Adolf Majer během čtyř měsíců ztratil tři své jistoty.

Svou ženu Johanu.

Svůj výraz.

A nakonec i svoji pracovní excelentnost.

Utřel si obličej do papírových ubrousků a odepsal Petře.

Adolf (15:10)

Už se tam nevrátím. Sbal mi pls věci a vezmi je do kanclu, moc ti děkuju!

Po krátkém rozmyšlení ještě připsal: *Budu v pohodě.*

Domů odjel metrem. Z Chodova na Strážkov mu to trvalo chabou půlhodinu. Na zoufale pomalých eskalátorech mu zaškrundalo v břicho. Ve večerce před domem si proto koupil balenou bagetu, čokoládovou tyčinku a plechovku kofoly. Jeho byt, čtyři plus jedna v nové zástavbě, byl pro jednoho muže příliš velký. Stejně jako elegantní sprchový kout v koupelně, ve kterém se mu poslední dobou až příliš často vybavovaly intimnosti časů minulých.

Když si navlékl tepláky a tričko, a s mokkými vlasy se pustil do bagety, zapnul znovu instagram. Tentokrát ho to praštilo do očí. Už to tam bylo. Pokračování příspěvku, u něhož mu ráno zhořklo latté. Příspěvku, na němž nebyla Johana, ani Lukáš, ani azurové nebe, ani mušličky z pláže.

Jen černá obrazovka a text:

Dnes odpoledne **vám něco oznámíme.**

KAPITOLA 2

KRAŤASY JANA ŠVANKMAJERA

V roce 2015 nebyla agentura *CRAVEN* právě výstavní klíčka. Neměla recepci. Neměla manšestrové sedací vaky v chill out zóně. Neměla chill out zónu. Neměla obří pákový kávovar ani průhlednou ledničku s výběrem kravského, mandlového, sójového a kokosového mléka.

Měla však Adolfa Majera.

Dvaatřicetiletého kreativce s nápady svěžími jako dobře vychlazená limonáda.

„Kluci? Volali mi ze *Solange*. Na ten dnešní casting přijde paní nejvyšší,“ hlaholila v devět ráno na Adolfa Petra a koulela očima. Tenkrát ještě bezdětná, čerstvě zamilovaná a s černým přelivem, který po letech hodnotila jako svou největší životní chybu. „Přijde v jednu. Vůbec netuším, kde tu holku vybereme. Naše zasedačka nepřipadá v úvahu.“

Touché.

Agentura *Craven* měla před sedmi lety své mezery. Sídlo bylo stejné jako dnes: Čmeralova ulice, Praha, Letná, třetí patro. Totožné místo, kde do několika let přibude recepce, chill out zóna s fatboyi, nóbl kávovar a mléčná lednička. Tou dobou ale osmi lidem stačilo jen pár metrů čtverečních. Jeden obývací s několika stoly do elka, skromná zasedačka, kuchyňka s mikrovlnkou a společný záchod. Tyhle prostory pořídil Švejk velice výhodně. Jeden hranatý Rusák v nich předtím provozoval prodejnu sexuálních pomůcek kříženou s podpultovým bordýlkem, a neměl ve zvyku chovat se k věcem – a nejspíš ani k lidem – zrovna šetrně.

Bylo to tam ohavné.

Ale veliké.

S klienty to tenkrát měli podobně jako s nábytkem.

Pleťová kosmetika značky *Solange* – jejíž majitelka toho dne chtěla dohlédnout na casting – byla jejich dlouhodobě největší zakázka. A taky Adolfův první opravdový kariérní triumf. Už několik měsíců pilně pracoval na proměně nezáživné značky s konzervativními zákaznicemi na brand pro mladé, kteří kromě vrásek řeší i černé tečky, akné, každodenní výživu pleti, problémy s hochy a písemky z matiky.

Dařilo se mu to nadmíru.

Měl mozek i prsty ve všem: v redesignech obalů i v textech na e-shopu. Úspěchu pomohl i jeho slogan: jednoduché **Nastav tomu tvář** se u lidí ujalo. Stejně tak smyčcový remix písničky *Womanizer* od Britney Spears, na niž se Petře podařilo zázračně lacino získat práva a která se při masivní televizní kampani vtírala rovněž jako krém.

Teď k tomuhle spotu potřebovali natočit tag-on. Kratičký dovětek informující o nových odličovacích vodách. Holky do reklamy, sličné dvacítky, si předvybrali z hereckého katalogu. Ten den měly postupně dorazit do kanceláře, přečíst v zasedačce dvě tři věty a pak by se vidělo. Respektive Adolf by viděl. Běžná rutina. Jenomže s paní majitelkou na palubě nepřipadala podobná rutina v úvahu.

Paní Isabela Samaras.

Napůl Češka, napůl Řekyně: dle protáhlého obličje babizna křížená s chrtem. Šedesátnice s výrazem natolik přísným, že by mohla vmžiku pracovat na plný úvazek coby duch zmijozelské koleje. Když tím pádem Petra vybalila na Adolfa se Švejkem tuhle jobovku, dívali se na sebe jako Tom Hanks, Kevin Bacon a Bill Paxton v *Apollu 13* poté, co jim kleknul lunární modul.

„Asi mám nápad,“ protnul vesmírné ticho Švejk a vybídl Adolfa s Petrou, aby jej následovali. Dovedl je k zamčeným dveřím. Když je odemkl, otevřel se jim do té doby neznámý pohled na velkorysou místnost bez oken, na délku cirkla třicet metrů čtverečních, na šířku dobrých dvanáct. Pak se hlasitě zasmál a ten hrdelní tón se mu vrátil v kovové ozvěně. „Uděláme to tady, ne? Seženem pár světel, židle, stůl s občerstvením. Do jedny se to zařídit dá. Budem se tvářit, že ta industriálnost je záměrná.“

„Jasně,“ odvětil Adolf se zřetelnou příměsí ironie. „Ale co uděláš s tímhle?“

Adolf nemusel vysvětlovat, co „tímhle“ myslí. Bylo to zřejmé. Přímo proti nim totiž na stěně zářilo omšelé graffiti o velikosti trubýše pochybného, růžové dildo s dokreslenýma očičkami a komiksovou bublinou vedoucí z umělohmotného žaludu: **Jsem tu pro vás, když váš manžel tvrdne v práci.** Adolfovo textařské srdce ten dvojsmysl cenilo. Malba to ovšem byla skandální.

„Něco vymyslím,“ podrbal se na bradě Švejka a tím debata skončila.

* * *

Tři hodiny nato seděl Adolf v jednom ze čtyř nesmírně pohodlných ušáků. Po levé ruce Petra s papírovým bločkem, po pravé Švejka, který cosi šeptal vrásčité dámě v modrém kostýmku, jejíž účes připomínal cukrovou vatu z pouti. Před nimi stál apartní stůl s kanapkami, vedle nich čtyři sklenice a karafa s vodou.

Švejk dostal svým plánům.

Vykouznil dokonce i malý toaletní stůl s nejnuditějšími kosmetickými potřebami (pochopitelně složený z výrobků značky *Solange*) a přidal k němu i malou židličku potaženou květinovým vzorem. Právě se na ní čančala herečka číslo pět s výrazně rezatými vlnitými vlasy, jejíž kůže byla posetá hotovou hvězdokupou pih. Švejk do místnosti naaranžoval rovněž několik foťáků na stativěch a na stěny pověsil pár plaket s nabubřelými texty, které někde schrástil. Největší mistrovství ale prokázal s namalovaným robertkem. Stihl si totiž zapůjčit dlouhatánské zelené klíčovací plátno, které z obou stran podpíraly dva stojany. Před nejapnou malůvkou tak vznikl neprůhledný paraván.

„Až budete, slečno, připravená, postavte se před plátno na značku, prosím,“ sdělila Petra herečce. Zrzka vstala a sebejistě cupitala ke křížku na zemi, sestrojenému z dvou carů stříbrné kobercovky. „Něco nám o sobě povězte, třeba odkud jste, kolik je vám let, jaké máte zkušenosti a tak dále. A potom, prosím, řekněte tu větu, kterou jste od nás dostala e-mailem.“

Ta holka byla dobrá. Sympatická, dobře artikulující. Větičku do reklamy dokonce vystříhla hned ve třech různých intonacích, přičemž Adolfovi se líbila první verze a klientce ta třetí. Později se shodli na té třetí.

Když odešla, atmosféra v místnosti si povolila kravatu. První čtyři herečky byly typově v pořádku, ale jejich projevy pozbývaly kýžené špetky mladické drzosti. Zrzčino charisma, vizáž i vystupování proto zabraly jako paralen pětistovka. Dokonce i paní Samaras, do té doby se rty zapnutými na zip, se zničehonic usmívala a slupla hned tři okorálé jednohubky s kozím sýrem a sušenými rajčaty.

Vypadalo to, že poslední herečka už bude pouhá formalita. Měli vybráno. Když proto Petra přivedla pohlednou ženu s rovnými kaštanovými vlasy, věnovali jejímu příchodu jen pramalou pozornost. Adolf, soukající do sebe už druhý kousek melounu obaleného v parmské šunce, nebyl výjimkou. Žena přitom přišla nejen do místnosti, ale i jemu do života. Měla malý nos, modré oči, široká ústa a nenápadnou bradu. Postavou byla drobná, výšku doháněla botami na platformách. Košilové šaty s modrým vzorem jí dokonale padly a odhalovaly většinu z jejích opálených lýtek.

K tomu, co následovalo potom, se Adolf v průběhu let mnohokrát pobaveně vracel. Ona si při jeho narážkách vždy zachovávala výraz ze žuly: „Tenhle den se nikdy nestal,“ drtila slova, zuby zatnuté jako zkušený bruxista.

„Tady máte toaletní stolek se zrcadlem, pokud se potřebujete upravit,“ ukázala jí Petra Švejkův koutek krásy.

Žena však jen mávla rukou: „Teď jsem se doma upravovala dobrou hodinu a půl, ráda bych si dala od krémů frei.“

„Dobrá,“ pousmála se Petra jejímu nedostatku taktu. „V tom případě tady máte produkt.“ Podala ženě odličovací vodu a vrátila se zpátky do své porotcovské sesle. „Děkujeme, že jste si udělala čas, a ještě jednou vás vítám v naší agentuře. Dovolte mi představit kolegy. Na pravé straně sedí zakladatelka a majitelka značky *Solange* paní Isabela Samaras. Vedle ní zase náš zakladatel a majitel, Jiří Švejkovský. Po mé pravici je autor současné koncepce značky a těch několika slov, která od vás budeme chtít slyšet, Adolf Majer, kreativní ředitel.“ Žena se při představování na každého z nich usmála. Adolfovi přišlo, že jemu věnovala úsměv nejdelší. „Něco nám o sobě povězte, třeba odkud jste, kolik je vám let, jaké máte zkušenosti a tak dále. A potom, prosím, řekněte tu větu, kterou jste od nás dostala e-mailem.“ Adolf obdivoval, jak dokázala Petra všechny své fráze už popáté zopakovat na slovo stejně.